

Kniha Daniel — sto devatenácté

Prorocký význam historických mezníků: Porozumění posledním dnům prostřednictvím biblické symboliky

Jeff Pippenger

2024-03-06

Sto čtyřicet čtyři tisíc je představeno jako ti, kteří jsou očištěni Poslem smlouvy, a veliký zástup je znázorněn bílými rouchy mučednictví. První ze dvou posvátných období posledních dnů určuje dílo posla, který připravuje cestu Před Poslem smlouvy, a druhé období představuje dílo Eliášovo. První období představuje vyšetřující soud nad živými v laodicejském adventismu a druhé období představuje vykonávací soud nad novodobým Římem.

„Znamení“ k útěku z měst v posledních dnech bylo laodicejským adventismem nepochopeno. Sestra Whiteová nás informuje, že zničení Jeruzaléma v letech 66 až 70 po Kr. poskytuje ilustraci výstražného znamení pro Boží lid v posledních dnech.

„Doba není daleko, kdy budeme, podobně jako první učedníci, nuceni hledat útočiště na pustých a osamělých místech. Jako bylo obležení Jeruzaléma římskými vojsky znamením k útěku pro judské křesťany, tak i převzetí moci ze strany našeho národa ve výnosu vynucujícím papežskou sobotu bude pro nás varováním. Tehdy nastane čas opustit velká města jako přípravu k opuštění menších měst a k odchodu do ústraní, do osamělých obydlí na odlehlých místech mezi horami.“ Testimonies, svazek 5, 464.

Obléhání Jeruzaléma, které bylo znamením k útěku, bylo prvním obléháním vedeným Cestiem. Cestius tedy představoval hrozbu, která byla dočasně odňata, neboť jakmile obléhání zahájil, poté se záhadně stáhl, a historikové nikdy nedokázali určit, jaká byla logika jeho jednání.

„Poté, co Římané pod Cestiem obklíčili město, nečekaně upustili od obléhání právě ve chvíli, kdy se vše zdálo příznivé pro bezprostřední útok.“ Velký spor věků, 31.

V osmdesátých a devadesátých letech 19. století předložil senátor Henry W. Blair z New Hampshire v Kongresu řadu návrhů zákonů, jejichž cílem bylo ustanovit neděli za národní den odpočinku. Tyto návrhy zákonů byly běžně označovány jako „Blairovy nedělní zákony“. Senátor Blair byl výrazným zastáncem zachovávání neděle jako dne odpočinku a náboženského zachovávání. Věřil, že jednotný den odpočinku bude mít na americkou společnost příznivé mravní a sociální účinky. Ačkoli jeho úsilí získalo určitou podporu, zejména ze strany náboženských skupin, setkal se také s odporem, včetně obav týkajících se oddělení církve a státu.

Toto byl první pokus prosadit nedělní legislativu v dějinách šelmy ze země, o níž bylo určeno, že bude mluvit jako drak, až nakonec přijme nedělní zákon. Právě proti této sérii Blairových návrhů zákona vstoupil A. T. Jones, jeden z poslů zasedání Generální konference roku 1888, do síně Kongresu a tak výmluvně se jim postavil. Po několika pokusech ztratil senátor Blair hybnou sílu svého úsilí o prosazení Národního dne odpočinku. V přímé souvislosti s těmito dějinami a s

důsledky Národního dne odpočinku (neděle) lze přezkoumat historický záznam rad Ellen Whiteové.

To, co se nachází v přehledu jejích varování před nedělním zákonem, je v laodicejském adventismu závažné a široce nepochopené. V souvislosti s potřebou opustit města napsala v právě citované pasáži, že „tehdy nastane čas opustit velká města jako přípravu k opuštění menších měst a k odchodu do odlehlých domovů na osamělých místech mezi horami.“ Opakovaně učila, že Boží lid potřebuje žít na venkově, avšak její rady k otázce života na venkově před rokem 1888 zasazují její pokyn opustit města do souvislosti s tím, že v blízké budoucnosti bude Boží lid muset města opustit. Po roce 1888 se ve svých písemných pokynech týkajících se života na venkově nikdy neodchýlila od rady, že bychom již měli být mimo města.

Návrhy Blairova Národního dne odpočinku, které se v dějinách objevily, byly oním „znamením“ k opuštění měst; ačkoli Blairovy návrhy ztratily hybnou sílu nezbytnou k uskutečnění tohoto úkolu a stáhly se do temnot dějin, „znamení“ k útěku již bylo dáno. Bylo dáno na historickém mezníku prvního obležení, které přivedl Cestius. Brzy přicházející nedělní zákon je znázorněn obležením Tita, a zůstanou-li nějací laodicejští adventisté ještě ve městech, až toto obležení přijde, zemřou spolu s bezbožnými.

V posledních dnech existují dvě prorocká období. Jsou oddělena brzy přicházejícím nedělním zákonem. Prvním obdobím je vyšetřující soud nad živými v laodicejském adventismu a druhým obdobím je vykonávací soud nad římskou nevěstkou. Tato dvě období jsou opakovaně znázorňována, neboť právě v těchto dvou obdobích se do posledního písmene naplňuje podobenství o deseti pannách, tak jako tomu bylo v milleritské historii. Doba prodlení v tomto podobenství je dobou prodlení z druhé kapitoly Abakuka, a proto byla ona dvě období, o nichž uvažujeme, rovněž znázorněna druhou kapitolou Abakuka. Podobenství o deseti pannách a druhá kapitola Abakuka se v milleritské historii naplnily do posledního písmene, a když se tak stalo, naplnila se také dvanáctá kapitola Ezechiele, verše dvacet jedna až dvacet osm.

Posledních osm veršů z dvanácté kapitoly Ezechiele označuje dobu, kdy se „naplní účinek každého vidění“, v čase, kdy Bůh „již nebude prodlévat“ se svými viděními. Dvě dějinná období, která se tak často opakují a označují vyšetřující soud nad živými v laodicejském adventismu a výkonný soud nad nevěstkou z Týru, představují prorocké období, v němž každé vidění v rámci Bible dosahuje svého dokonalého a konečného naplnění. V tomto období je ustaveno sto čtyřicet čtyři tisíc a ti představují třídu, která neumírá, nýbrž žije až do Kristova návratu. V dvacáté první kapitole Lukáše Kristus označuje „znamení“, které ukazuje, kdy tato generace nastala.

Ve dvou dějinách znázorněných „znamením“ k útěku, jak je Kristus předložil ve spojitosti s ohavností zpusťování, jsou vyznačena dvě období, přičemž jejich začátky i konce mají na počátku období jedno „znamení“ a na jeho konci „znamení“. „Znamení“, které Kristus označil jako představující poslední generaci, jež bude žít až do chvíle, kdy přijde v oblacích, je důkazem, že se nyní nacházíme v poslední generaci dějin země.

V Lukášově evangeliu, v kapitole dvacáté první, Ježíš ztotožňuje dějiny od tří a půl roku pošlapávání a zničení doslovného Jeruzaléma od roku 66 až do roku 70 s koncem tří a půl roku

pošlapávání duchovního Jeruzaléma, které začalo roku 538 a skončilo roku 1798.

A když uvidíte Jeruzalém obklíčený vojsky, tehdy vězte, že se přiblížilo jeho zpusťování. Tehdy ti, kteří jsou v Judsku, ať uprchnou do hor; a ti, kteří jsou uprostřed něho, ať odejdou ven; a ti, kteří jsou v krajinách, ať do něho nevcházejí. Neboť toto jsou dny pomsty, aby se naplnilo vše, co je napsáno. Běda však těhotným a těm, které v oněch dnech kojí! Neboť v zemi bude veliké soužení a na tento lid hněv. A padnou ostrým meče a budou odvedeni do zajetí mezi všechny národy; a Jeruzalém bude pošlapáván pohany, dokud se nenaplní časy pohanů. Lukáš 21,20–24.

„Časy“ pošlapávání Jeruzaléma pohany jsou v množném čísle, neboť představují pošlapávání doslovného Jeruzaléma, které skončilo v roce 70, a pošlapávání duchovního Jeruzaléma, které skončilo roku 1798. Pohané představují jak pohanství, tak papežství, a právě tyto dvě mocnosti jsou předmětem vidění v otázce v osmé kapitole Danielovy knihy, která zní: „Jak dlouho.“

Potom jsem slyšel jednoho svatého mluvit, a jiný svatý řekl tomu určitému svatému, který mluvil: Jak dlouho potrvá vidění o ustavičné oběti a o zpusťujícím přestoupení, aby byla jak svatyně, tak zástup vydány v pošlapání? Daniel 8,13.

„Časy pohanů“ v Lukášovi, kapitole dvacáté první, se vztahují na dva tisíce pět set dvacet let Boží pomsty nad severním královstvím, které započaly roku 723 př. Kr. a skončily roku 1798. Rok 538 označuje dobu, kdy muž hříchu stanul na svatém místě a prohlásil, že je Bohem, čímž toto období rozdělil na dvě stejné části po tisíci dvě stě šedesáti letech. Druhé období tisíce dvou set šedesáti let je totožné s týmiž dějinami, které jsou v Lukášovi, kapitole dvacáté první, verši dvacátém čtvrtém označeny za končící, když se naplnily „časy pohanů“. V historickém vyprávění, které Ježíš svým učedníkům předkládá, přivádí verš dvacátý čtvrtý svědectví dané učedníkům až k „času konce“ roku 1798. Odtud Ježíš začíná označovat „znamení“ spojená s milleritským hnutím.

A budou znamení na slunci a na měsíci i na hvězdách; a na zemi úzkost národů, v bezradnosti; moře a vlnobití budou burácet; lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přichází na svět, neboť mocnosti nebes budou otřeseny. A tehdy uvidí Syna člověka přicházet v oblaku s mocí a velikou slávou. A když se toto začne dít, napřimte se a pozdvihněte své hlavy, neboť se přibližuje vaše vykoupení. Lukáš 21,25–28.

Ježíš prohlašuje, že „budou znamení“, a označuje je jako znamení na slunci a měsíci i na hvězdách, soužení národů, otrásání nebeských mocí, a potom přichází Syn člověka v oblaku. Všechna tato „znamení“ se naplnila v dějinách milleritského hnutí.

„Prorocství nejen předpovídá způsob a účel Kristova příchodu, ale také předkládá znamení, podle nichž mají lidé poznat, kdy je blízko. Ježíš řekl: ‚Budou znamení na slunci, měsíci a hvězdách.‘ Lukáš 21,25. ‚Slunce se zatmí, měsíc nevydá své světlo, hvězdy budou padat z nebe a mocnosti, které jsou na nebesích, budou otřeseny. A tehdy uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou.‘ Marek 13,24–26. Zjevovatel takto popisuje první ze znamení, která mají předcházet druhému příchodu: ‚Nastalo veliké zemětřesení; slunce zčernalo jako žíněný pytel a měsíc byl celý jako krev.‘ Zjevení 6,12.

„Tato znamení byla spatřena před počátkem devatenáctého století. K naplnění tohoto proroctví došlo roku 1755, kdy nastalo nejstrašnější zemětřesení, jaké bylo kdy zaznamenáno....“

„O dvacet pět let později se objevilo další znamení zmíněné v proroctví — zatmění slunce a měsíce. Co tomu dodávalo ještě větší závažnost, byla skutečnost, že doba jeho naplnění byla přesně určena. Ve Spasitelově rozhovoru s Jeho učedníky na Olivové hoře, poté co popsal dlouhé období zkoušky pro církev — 1260 let papežského pronásledování, o němž zaslíbil, že ono soužení bude zkráceno — zmínil takto určité události, které měly předcházet Jeho příchodu, a určil dobu, kdy bude první z nich spatřeno: ‚V těch dnech, po onom soužení, se slunce zatmí a měsíc nedá své světlo.‘ Marek 13,24. Těch 1260 dnů neboli let skončilo roku 1798. O čtvrt století dříve pronásledování téměř úplně ustalo. Po tomto pronásledování se podle Kristových slov mělo slunce zatmít. Dne 19. května 1780 se toto proroctví naplnilo....“

„Kristus vyzval svůj lid, aby bděl nad znameními svého příchodu a radoval se, když uží znamení přicházejícího Krále. ‚Když se toto začne dít,‘ řekl, ‚napřimte se a zvedněte hlavy, neboť se přibližuje vaše vykoupení.‘ Ukázal svým následovníkům na pučící stromy jara a řekl: ‚Když se již zazelenají a vyrážejí, sami od sebe vidíte a poznáváte, že léto je již blízko. Tak i vy, když uvidíte, že se toto děje, vězte, že království Boží je blízko.‘ Lukáš 21,28.30.31.“
Velký spor věků, 304, 306–308.

Trojí aplikace tří Římů ukazuje, že při pošlapávání Jeruzaléma pohanským Římem a poté papežským Římem bylo pošlapávání svatyně a zástupu moderním Římem znázorněno obdobím buď tisíce dvou set šedesáti dnů (pohanský Řím), nebo tisíce dvou set šedesáti prorockých let (papežský Řím). Symbolických tisíc dvě stě šedesát dnů (čtyřicet dva měsíců), které vymezují období pronásledování Božího věrného lidu moderním Římem, bude v každém období doprovázen jedině „znamení“, jež určuje dobu útěku věrných v daném období. Každé ze tří období končí zjevením několika „znamení“, nikoli jediného „znamení“ jako na počátku období.

„O půlnoci Bůh zjevuje svou moc k vysvobození svého lidu. Objevuje se slunce a září v plnosti své síly. Znamení a divy následují v rychlém sledu. Bezbožní s hrůzou a úžasem hledí na tu scénu, zatímco spravedliví s posvátnou radostí spatřují znamení svého vysvobození. Zdá se, že vše v přírodě je vyvedeno ze svého běhu. Potoky přestávají téci. Vystupují temná, těžká oblaka a srážejí se navzájem. Uprostřed rozhněvaných nebes je jedno jasné místo nepopsatelné slávy, odkud zaznívá Boží hlas jako hukot mnohých vod, jenž praví: ‚Stalo se.‘ Zjevení 16,17.“
Velké drama věků, 636.

Období výkonu soudu nad nevěstkou římskou začíná vyzdvižením praporu, který označuje, že Boží jiné stádo, jež je dosud v Babylóně, má uprchnout. Toto období končí „znameními a divy“. Toto období začíná „druhým hlasem“ z osmnácté kapitoly Zjevení a končí hlasem Božím. První i druhý hlas z osmnácté kapitoly Zjevení je ovšem hlasem Kristovým. První hlas označuje počátek vyšetřujícího soudu nad živou laodicejskou adventistickou církví a druhý hlas označuje konec onoho období, ale zároveň také vyznačuje počátek výkonu soudu nad nevěstkou římskou.

Celé dějiny jsou řízeny týdnem, v němž Kristus potvrdil smlouvu, a brzy přicházející nedělní zákon je předobrazem jako prostřední mezník, jak je předobrazem křížem. Obojí dějiny nesou pečeť Alfa i Omegy, neboť počátek i závěr v každých z nich jsou představovány Božím hlasem.

Představují také pravdu, neboť prostřední mezník je vzpourou nedělního zákona a hebrejské slovo „pravda“ bylo utvořeno z prvního, třináctého a posledního písmene hebrejské abecedy. První hlas osmnácté kapitoly Zjevení je hlas Kristův, poslední hlas je hlas Boží a hlas uprostřed, který je rovněž hlasem Božím, je také místem, kde je vzpoura třináctého písmene představena tím, že šelma země „mluví“ jako drak, jak je to znázorněno ve TŘINÁCTÉ kapitole Zjevení.

Prapor při brzy přicházejícím nedělním zákonu představuje pro Boží věrné „znamení“ k útěku, avšak zároveň ukazuje, že počátek prorockého období, které končí vztyčením praporu, musí mít také své „znamení“. Tímto „znamením“ je to, co Ježíš označuje za důkaz, že nastoupila poslední generace planety Země. V dvacáté první kapitole Lukášova evangelia se učedníci ptají, co Kristus míní, když oznámil, že chrám bude zničen.

I otázali se ho řkouce: Mistře, kdy tedy toto bude? A jaké bude znamení, až se toto bude dít?
Lukáš 21,7.

Ježíš pak začíná vymezovat dějiny, které vedou k roku 70, kdy měl být chrám i město zničen, a pokračuje až k verši dvacátému čtvrtému, kde určuje, kdy se naplní „časy“ pohanů.

A padnou ostřím meče a budou odvedeni do zajetí mezi všechny národy; a Jeruzalém bude pošlapáván pohany, dokud se nenaplní časy pohanů. Lukáš 21,24.

Myšlenka, že se tento verš vztahuje k doslovnému Jeruzalému, je založena na katolickém teologickém bláznovství zvaném futurismus, které uplatňuje symbolické doslovně a klade naplnění proroctví výlučně na konec světa. Útok proti správnému uplatnění tohoto verše byl po celou dobu čtení Nového zákona významným satanovým útokem. Doslovný Jeruzalém přestal být symbolem prorockého Jeruzaléma v době Kristově, když doslovné proroctví změnilo duchovní použití. Toto zjevení bylo zásadním učením ustanoveným apoštolem Pavlem. Pošlapání Jeruzaléma označuje tisíc dvě stě šedesát let papežské temnoty od roku 538 do roku 1798.

Ale nádvoří, které je vně chrámu, vynech a neměř je; neboť bylo dáno pohanům, a ti budou po čtyřicet dva měsíců šlapat po svatém městě. Zjevení 11,2.

Jeruzalém proroctví přestal být na kříži symbolem vyvoleného města.

„Kolik je těch, kdo se domnívají, že by bylo dobré kráčet po půdě starého Jeruzaléma a že by jejich víra byla velmi posílena návštěvou míst, kde Spasitel žil a zemřel! Starý Jeruzalém však nikdy nebude svatým místem, dokud nebude očištěn třibícím ohněm z nebe.“ Review and Herald, 9. června 1896.

Jakmile Ježíš ve verši dvacet čtyři uvedl učedníky k době konce roku 1798, poté představil milleritské období, kdy do dějin vstoupilo zvěstování prvního anděla.

A budou znamení na slunci, na měsíci i na hvězdách; a na zemi úzkost národů v bezradnosti, když bude řvát moře a vlnobití; lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přichází na svět; neboť mocnosti nebes budou otřeseny. A tehdy uvidí Syna člověka přicházejícího v oblaku s mocí a velikou slávou. Když se pak toto začne dít, vzpřimte se a pozdvihněte hlavy, neboť se přibližuje vaše vykoupení. Lukáš 21,25–28.

Znamení, která uvedla dějiny milleritského hnutí, se naplnila v souladu s neomylnou mocí Božího slova.

„Znamení na slunci, měsíci a hvězdách se naplnila.“ Review and Herald, 22. listopadu 1906.

Ve výkladu dvacáté první kapitoly Lukášova evangelia budeme pokračovat v příštím článku.

„Dne 16. prosince 1848 mi Pán ukázal otřesení mocností nebes. Viděla jsem, že když Pán při udílení znamení zaznamenaných u Matouše, Marka a Lukáše řekl ‚nebe‘, mínil nebe, a když řekl ‚země‘, mínil zemi. Mocnostmi nebes jsou slunce, měsíc a hvězdy. Ty vládnu na nebesích. Mocnostmi země jsou ti, kdo vládnu na zemi. Mocnosti nebes budou otřeseny hlasem Božím. Tehdy budou slunce, měsíc a hvězdy pohnuty ze svých míst. Nepominou, nýbrž budou otřeseny hlasem Božím.“

„Temná, těžká oblaka vystoupila a srazila se navzájem. Atmosféra se rozestoupila a odvalila zpět; tehdy jsme mohli pohlédnout vzhůru skrze otevřený prostor v Orionu, odkud přišel Boží hlas. Svaté město sestoupí skrze tento otevřený prostor. Viděla jsem, že mocnosti země jsou nyní otřásány a že události přicházejí v určeném pořadí. Válka a zvěsti o válce, meč, hlad a mor jsou tím prvním, co otřásá mocnostmi země; potom Boží hlas otřese sluncem, měsícem i hvězdami, a také touto zemí. Viděla jsem, že otřásání mocností v Evropě není, jak někteří učí, otřásáním mocností nebeských, nýbrž je to otřásání rozhněvaných národů.“ Early Writings, 41.